

lille Indtægt, skal ogsaa Skatten være meget lille. Det er vort principielle Standpunkt i denne Sag. Vi ere derfor i det hele taget lidt i Tvivl om, at det vil være den rigtige Vej at gaa. Men Hensigten er jo god nok, nemlig at lette en Del smaa Skatteydere, der aabenbart ere blevne bebyrdede ved Skattelovenes Gennemførelse.

Mod § 3 har jeg ogsaa nogle Indvendinger at gøre, idet den, som den er formuleret, vil komme til at berøve en Del købstadmæssig bebyggede Kommuner en væsentlig Indtægt, som ingenlunde i sin Helhed hidrører fra ubemidlede eller mindre bemidlede. En Del købstadmæssig bebyggede Kommuner vilde miste nogen Skat fra Fabrikanter, Villaejere o. s. v., og det er der dog ingen Mening i. Meningen med denne Paragraf er aabenbart at undgaa den uretfærdige Forøgelse af Skatten for en Række smaa Haandværkere og handlende og ogsaa for en Del Husmænd, som Skattelovene af 1903 ere komne til at ramme. Jeg vil derfor henstille til det Udvalg, der formodentlig faar med Sagen at gøre, at ændre § 3, saa at den kun kommer til at vedrøre den Grundskat — d. v. s. den Forskel mellem den gamle Bygningsafgift og den ny Statsejendomsskyld —, som er paalaagt Haandværkerejendomme, der ifølge Lov af 31. Marts 1900 bleve fritagne for Bygningsafgift. Det vilde stemme med et Ændringsforslag, der under Skattelovenes Forhandling blev fremsat fra socialdemokratisk Side. Men dernæst kunde man maaske ogsaa gaa videre og overføre det samme Princip paa Husmænd, saaledes at de Husmænd, der ligesom Haandværkere dreve deres Bedrift ved deres egne Hænder og i det højeste deres Families Hjælp, bleve fritagne for Grundskat. Ogsaa det vilde stemme med et Ændringsforslag, der under Behandlingen af Skattelovene fremkom fra socialdemokratisk Side. — I den Retning vil jeg anbefale, at baade § 1 og § 3 ændres.

For øvrigt gaar jo Forslagets Bestemmelser i samme Retning som de Ændringsforslag, der fra socialdemokratisk Side bleve stilledes her i Samlingerne 1901—02 og 1902—03 under Skattelovenes Behandling. Det kan kun være os en Tilfredsstillelse, at man nu fra anden Side udenfor vort Parti erkender, at vi allerede paa hint Tidspunkt have peget i den rigtige Retning. De Erfaringer, som Skattelovene have bragt, vise, at vi havde Ret den Gang. Naar den højtærede Indenrigsminister overfor Højre erklærede, at Højre ikke havde nogen Grund til at kritisere Skatte-

lovene, har Indenrigsministeren jo aabenbart fuldstændig Ret, thi det, Højre klagede over under Skattelovenes Gennemførelse, var jo, som Indenrigsministeren meget rigtig bemærkede, at Grænserne vare for vide, at man vilde gøre de store Skatteydere omkring i Kommunerne Uret. Hvor nær Højre staar ved Demagogi, har den Kritik, der fra Højres Side i de sidste Aar er fremsat af Skattelovenes Virkninger, unægtelig vist. Det er noget af det stiveste, jeg har været Vidne til i min offentlige Virksomhed, at de Højremænd, der fandt, at Skattelovene vare for demokratiske, da Skattelovene viste sig at være udemokratiske, begyndte at kritisere dem, skælde dem ud og sige: Havde vi ikke Ret? Deri har Indenrigsministeren fuldstændig Ret, men Indenrigsministeren har ikke Ret, naar han sagde, at man fra alle Sider under Skattelovenes Gennemførelse var paa det rene med, at man gav tilstrækkeligt vide Rammer, thi fra socialdemokratisk Side blev det netop den Gang paavist, at disse Rammer neppe vare tilstrækkeligt vide. I Skattekommissionen stillede det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Knudsen) Forslag om en Udvidelse af det Spillerum, som man gav ved den kommunale Ligning, og dette Ændringsforslag blev her i Salen optaget fra det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsens) og min Side. Og da saa Landstinget yderligere indsnævrede Spillerummet, lød der en meget skarp Protest fra vor Side over de stillede Ændringsforslag, og for i hvert Fald at føre Loven tilbage til det Spillerum, de Grænser, som Skattekommissionen i sit Forslag havde stillet. Der lød altsaa en meget energisk Advarsel fra vor Side her i Salen, og for Resten ikke blot fra vor Side. Jeg vil saaledes erindre om, at Ordføreren for det gamle moderate Parti i Landstinget ved disse Loves Behandling erklærede, at det var den bedste Pille, man endnu havde anmodet ham om at sluge, denne vældige Indskrænkning i Kommunernes hidtidige Ret til at paaligne Skatterne saa retfærdigt, de ville. De moderate slugte den alligevel; det kan være, at de nu — ligesom andre — fortryde det, og ikke havde noget imod at kaste den op, men det lader sig ikke gøre. De have ligesom Højre og de andre Partier været med dertil. Det kan kun glæde os, at denne Kritik nu er vaagnet, detaarvaagne, skarpe, kritiske Blik, vi havde ønsket, at Flertallet baade i denne og i den anden Sal havde været besjælet af,